

Споконвік терзає степ вона,
Не щадить ані зела, ні цвіту.
Носиться із краю в край по світу,
І жере, і нищить, як чумна.

Де її праотча сторона
І яких ще бід вона накличе?
Щось в собі непізнане, містичне
Містить її сила руйнівна.

Налетить, як буря навісна,
І, неначе після градобою,
Пустоще залишить за собою
І за обрій зникне, як мана.

Темна сила, суцця сатана —
Ненаситна, хижа сарана.
